

BEZRĘCZNY (2) ai

Tekst nie oznacza é; prawdopodobnie e jasne (tak w bez).

sg n A bezręczn(e) (1). ◇ L bezręcznym (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Uczyniony, dokonany nie rękami (tj. nie fizycznie, zewnętrznie), lecz w sposób duchowy, wewnętrzny (2) :

*Szeregi: »duchowny, bezręczny«: Ale to nie idzie za tym/ aby dla te^{go}/ iż przymierze lepsze y doskonałsze trwa/ z cielesne^{go} prawie w duchowne odmienione/ żeby też y obrzezanie cielesne stać miało. Wyjąwszyby kto o duchownym/ bezręcznym/ to rozumiał *CzechRozm* 80.*

*»wewnętrzny, bezręczny«: Bog rozkazawszy zakonem Mojżeszowym onego [obrzezania] używać: obiecał na potym insze uczynić/ już nie zakonne/ bo nie cielesne/ ktoreby rękoma człowieczymi mogło być sprawione: ale wewnętrzne/ bezręczne/ którym sam serca ludzkie obrzezować chciał. *CzechRozm* 88.*

Synonimy: duchowny, wewnętrzny.

Cf NIERĘCZNY

KN